

Явленіе IV

Меропа Полифонть Ероксъ Исменія Народъ.

Полифонть. — Прѣстольтъ ви чяка, и храмътъ е вѣче готовъ да съедини сърдцата ни. Като царь и сопругъ азъ трѣба да ви браня и да отмъсте убійството. Двама съзаклетници оловены отъ войнитѣ ни ще зацлатетъ за кръвътъ на сына ви. Нъ кажете ми молѣва, що направихте съ другійтъ убійць за когото ми ся обѣщахте да погубите съ рѣкътъ си?

Меропа. — Да пази Богъ щото рѣкътъ ми да бѣде отмъстстителка на убійството!

Полифонть. — А мене, то е царската длѣжностъ която ма кара да испълня това.

Меропа. — Васъ?

Полифонть. — Защо прочее, Господжо, отказвате? Да ли не са е променила любовтъ ви която имахте къмто Ежистъ?

Меропа. — Понеже казвате че този убійць ималъ съзаклетници, азъ искамъ да узная отъ него кой отъ тѣхъ е погубилъ сопругтъ ми, и кой е този който послѣдова до сега нашійтъ родъ. Азъ искамъ....

Полифонть. — Същото искамъ да узная и азъ. И за това виновныйтъ ся намира сега подъ властью ми.